

A close-up portrait of a woman with dark hair, wearing a red and white horizontally striped shirt. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is dark and textured.

အောင်

မသိခဲ့တဲ့ အရင်က

အခန်း (၁)

"မဟေတို့ ဒီတိုင်းပဲ နေသွားရတော့မှာ လား မောင်...ပြောပါဦး..."

"မောင် မပြောနိုင်တာကိုပဲ မေးနေတော့ ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ မဟေ ရယ်..."

ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာကြီးဖြစ်သွားတိုင်း ထိုမျက်နှာကိုကြည့်၍ သူမမှာ ခွန်အားတွေဆုတ်ခမ်းသွား သလိုခံစားကျန်ခဲ့ရတာ ဖြေသိမ့်ရာလည်း မရှိ။

ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီနေရင်း ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်မိကာ...။

"မောင် သေချာဖြေစမ်းပါ။ မဟေ့ ကို မောင် ချစ်သေးရဲ့ လား...သူ့ကို လုံးဝစိတ်ပျက်တယ်ဆို တဲ့ စကားတွေက တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား..."

"မောင့် မျက်နှာက မင်းနဲ့ ရှိနေတဲ့ အခါ သူ့ဆီရောက်နေတဲ့ ပုံများ ပေါ်နေသလား..."

"ပေါ်ချင်လည်း ပေါ်မှာ ပေါ့ မောင်၊ မောင့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မဟေက မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ် သွားခဲ့တာကိုး..."

ကြည်ဖြူမျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေ နှောင့်ယှက်လာခဲ့လျက် ...။

"ကဲပါကွာ...ရှေ့ရေးနောက်ရေးဆွေးနွေးရအောင် မောင်တို့ က

ကျောင်းပိတ်ချိန်ကို ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်စောင့်နေရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ...ခဏတွေ့ရတုန်းလေးမှာ ငြိမ်းချမ်းနေချင်တယ်ကွာ...နော်...အဲဒါတွေ ခဏလောက်မေ့ထားလိုက်"

"ဟင့်အင်း..."

ကြည်ဖြူက သူမကိုယ်လေးကို အတင်းဆွဲဖက်သည်။ မဟေက ရုန်းပစ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားကာ...။

"ကျွတ်..."

"မဟေ ကတော့ ရှေ့ရေးနောက်ရေးပူရမယ် မောင်...မောင့်ကို မဟေ အရမ်းချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ အားကိုးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မောင့်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ မောင့်အရိပ်ကိုလဲ ဒီထက် လုံလုံလောက်လောက် လိုချင်တယ်..."

"ခုလည်း မင်းလိုချင်တာ မောင်အားလုံး ဖြည့်ဆည်းနေတာပဲမလား...နိုင်ငံခြားကို ရှေ့ပင်းနံထွက်ချင်တိုင်း မင်း ဘယ်နိုင်ငံသွားမလဲ ဘယ်လောက်သုံးမလဲ မင်းစိတ်ကြိုက် ထုတ်ပေး ခဲ့တာပဲ..."

"အဲဒါတွေ အခု မောင် ညည်းညူ လာပြီလေ၊ မောင့်ဘက်မှာ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေပြီမဟုတ် ဘူးလား..."

"မောင့်ဘက်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်း လိုချင်တာရနေဖို့ ပဲ မဟုတ်ဘူးလား...ကဲ...မောင် မပေးခဲ့ တာ ရှိခဲ့ဖူးသလား..."

"ဟင့်အင်း...မဟေ လိုချင်တာ မောင့်ဆီက အခက်အခဲတွေ ရောသောပါနေတဲ့ လိုက်လျောမှု တွေ မဟုတ်ဘူး ..."

"ခက်တော့တာပဲကွာ..."

ကြည်ဖြူ သူမကိုထိကိုင်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ခုံတန်းမှာ ကျောက်ပဲ
မှို၍ လက်တွေဆန့်တင် ထားလိုက်၏။

"မောင်..."

ဒါကျတော့ မဟေက သူ့ရင်ခွင်ထဲဝင်လာခဲ့လျက် လည်ပင်းကြားထဲ
ကို သူမလက်ဖဝါးလေးနဲ့ တိုးဝင်ပွတ်သပ်ရင်း...။

"မောင့်ကို မပိုင်ဆိုင်ရတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ မဟေ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ
ပြောပါဦး မောင်..."

"အဲဒါက ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာကိုးကွာ..."

"မဖြစ်နိုင်တာက သူ့ကိုမောင်က ချစ်နေလို့ ဆိုရင် မဟေ့အတွက်
မျှော်လင့်ချက်မဲ့ပြီပေါ့..."

" မဟုတ်ဘူး မဟေ...အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ဆောက်ထားတယ်ဆို
တာ လင်မယားလုပ်တမ်း ကစားကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူရယ်ကိုယ်ရယ်
အတူတူနေကြတာတစ်ခုတည်းနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်လာ တာလည်း မ
ဟုတ်ဘူး ၊ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းတွေရှိတယ်၊ ကျိုးကြောင်းချိတ်ဆတ်ပ
တ်သက်မှုတွေရှိ တယ်..."

ပြောနေကြရင်း အသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရကာ ကြည်ဖြူက ပတ်ဝ
န်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်၏။

အနီးအနားမှာ စုံတွဲတစ်တွဲ သစ်ပင်ကွယ်၍ ထိုင်နေတာပဲရှိကာ
တခြားမသင်္ကာစရာဘာမှ မတွေ့...။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

"တစ်ယောက်ယောက် ချောင်းကြည့်နေသလို ခံစားရလို့ ၊ ပြီးတော့

ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက် သလိုပဲ..."

"မောင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ဆက်ဖီဆွဲနေကြတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့..."

ဖြေသိခွဲပြောလိုက်ပြီးမှ မဟေ မျက်မှောက်လေးကုတ်သွားကာ...။

"မောင့်ထာဝရ သိသွားမှာ စိုးလို့ ဖြစ်နေတာလား မောင်..."

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ပေမယ့် မောင့်မျက်နှာကြီးကို မှန်ဖွင့်ကြည့်ပါဦး..."

"ကြည့်သင့်တာက မောင် မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကိုယ်မင်းကြည့်ရမှာ "

"ဘယ်လို..."

"ဟုတ်တယ်...ဒီမှာ ထိုင်တည်းက မင်းပဲ ဝါရီတွေများ ပြီးပွားနေတာ ၊ မောင်က ထာဝရကို ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူက လည်း မောင် ဘာလုပ်လုပ် ချက်ကင်လိုက်လုပ် နေမယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ စောင့်ထိန်းသင့်တာတွေတွေ့ ရှိသေးတယ်..."

"မောင်..."

"အင်း...ပြော..."

"ထာဝရ က မဟေ့ ထက် လှလားဟင်..."

"မလှပါဘူး..."

"မဟေ ကျေနပ်အောင်ပြောမနေပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ သူက အရမ်းတော်တယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ အခု မောင့်လိုပဲ အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်..."

"လုပ်ငန်းရှင်က မောင်ပါ..."

"ဒါပေမဲ့ မောင်က အလုပ်နဲ့ တခြားစီဖြစ်နေပြီလေ..."

"မောင် အလုပ်မလုပ်တာကိုပြောတာလား..."

"အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ့ကို မောင်က ပြန်ခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ဆရာထက် တပည့်က လက်စောင်းထက်တယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိတယ်မို့လား...အခု ထာဝရရဲ့ နာမည်က မောင်တို့ အသိုင်း အဝိုင်းကြားမှာ တိုးပေါက်နေပြီ၊ လှတယ် တော်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို..."

"သူ့ကို စိတ်မဝင်စားလို့ မောင် မငဲ့နားမှာ ပဲရှိနေတာပေါ့၊ သူတော်တယ်ဆိုတာလည်း အဲဒီလို တော်ဖို့ ပဲ သူကကြိုးစားနေတာလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကြိုးစားတော့ မောင်တို့ မှာ ပဲ အကျိုးအမြတ်တိုး လာတာ နစ်နာသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ..."

"ဟွန်း..."

မဟေက ကြည်ဖြူကို မော့ကြည့်ရင်းပြီးသည် ။ မေးဖျားကနေ မြင်နေရသည့်မျက်နှာဟာ ယောက်ျားပီသချောမွေ့လျက် ထိုသူဟာ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် စမတ်ကျပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံသည့် ယောက်ျား ဖြစ်၏။

ကြည်ဖြူနဲ့ သူမတွဲခဲ့တာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီဖြစ်သည် ။ သူမက နိုင်ငံကျော်မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကာ ကြည်ဖြူက ရေပမ်းစားလွန်းသည့် လူငယ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထိုယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ဖို့ က မခဲယဉ်းသော်လည်း ထာဝရဆိုသည့် သူ့ရဲ့ ဇနီးကို ကျော်လွန်ပြီး ကိုယ့်ဘေးမှာ ပဲ ငြိတွယ်လာအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရတာက မလွယ်ပေ...။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထာဝရဆိုသည့်မိန်းမသည် ...၊

"ထာဝရနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ တွေးမနေနဲ့ ကွာ...မောင့်ဆီက သူ မရ နိုင်တာတွေ မင်းကို မောင် ပေးခဲ့တာပဲ။ အဲ့ဒါ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းကိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး..."

"မဟေသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေ ကြားရလွန်းတော့ မဟေ မျက်နှာငယ်လာ သလိုပဲ..."

"ချုပ်..."

တချုပ်ချုပ်အသံက ဓာတ်ပုံရိုက်နေမှန်းသိပေမဲ့ လှည့်ရှာလိုက်တိုင်း မတွေ့တော့ စိတ်ကသိ ကအောက်နဲ့ ပဲ ကြည်ဖြူ မေ့ဖျောက်ထားလိုက်ရ ၏။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်တဲ့ စိတ် မဟေ တစ်ခါမှ မဝင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါ ပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ ထာဝရ က..."

"သူက ပုံမှန်လမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ်က ငွေကြေးကွန်ယက်ကြီးထဲမှာ အမြဲတမ်း ပိတ်မိနေမဲ့ မိန်းမပဲ။ မင်းက အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်လေ၊ ပေါ်ပြူလာဖြစ်တာချင်း ရော တကယ့်အလှချင်းရော ဘာမှ ကိုမဆိုင်ဘူး၊ ဘာကိုသိမ်ငယ်စရာရှိလို့ လဲ..."

မဟေ မျက်နှာလေးပြီးကြည့်သွားသည် ။ ပြီးတော့ ကြည်ဖြူလည်ပင်းကို ဖက်၍ မေးဖျားလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖိကပ်နမ်းလိုက်ကာ...၊

"အဟွန်း...အဲဒီ မော်ဒယ်လ်လေးကတော့ သူ အားကိုးမြတ်နိုးနေရ တဲ့ ကြည်ဖြူဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို စိတ်ကုန်သွားမှာ သေအောင်ကြောက် နေရတာသိရဲ့ လား..."

"ဘာလို့ စိတ်ကုန်ရမှာ လဲ မဟေရယ်...ဟောဒီက မိုင်ဂဲ(လ်)လေးနဲ့

အိုးလေဒီကြီး တူပျဲမလား..."

"မောင်..."

"ပြော..."

"နောက်ထပ် မဟေ ထက်လှတဲ့ မော်ဒယ်လ်လေးတွေပေါ်လာရင် ရော..."

"ဒါကတော့...အင်း..."

"ကြည့်ပါလား..."

"ဟား...ဟား...ဟား..."

ပန်းခြံထဲမှာ ဆိုတာ မေ့သွားသည်။ ။ ရင်ခုန်ဖွယ်အနမ်းများ ဖြင့် ခဏ တဖြုတ် မေ့မူးနေခဲ့ လျက်...

"မောင် ပြန်တော့မယ်..."

"မောင်..."

နာရီကြည့်လိုက်တာနှင့် မဟေ မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ လက် မောင်းကိုဖက်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပါးပြင်လေးနဲ့ ကပ်မှီလိုက်ပြီး...

"မောင် ခုတလော တိုက်ခန်းကို လာမအိပ်တာကြာပြီနော်..."

"မောင် မအားလို့ ပါ...နိုင်ငံခြားက လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တာကျ တော့ မောင်မရှိလို့ မဖြစ် ဘူးလေ...မင်း လိုချင်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်လို့ ရ နေတာပဲ..."

"ဟုတ်ရဲ့ လား မောင်ရယ်၊ မဟေ့ မောင်လေးနဲ့ မောင် အဆင်မပြေ လို့ မလာဘဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်..."

"မဟုတ်ပါဘူး...သူကလည်း မောင့်ကို လိုက်ငြိနေတာမှ မဟုတ်တာ ..."

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အဲ့ဒီကောင်လေးက ဂျစ် တိဂျစ်ကန်ဆိုတော့..."

"သူဘာဖြစ်ဖြစ် မောင်က မင်းဆီလာတာပဲ သူ့ဆီသွားတာမှ မဟုတ် တာ..."

"ပြီးတာပါပဲ...မဟေကလည်း မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား သလားလို့ စိုးရိမ်လို့ ပါ၊ သူ့ကို ခွဲထုတ်ပစ်တော့မယ်လို့ လည်း စဉ်းစား ထားပြီးပြီ၊ အစ်မကို မှီခိုနေပြီး နည်းနည်းလေးမှ ကို မနေတတ်မထိုင် တတ်ဘူး၊ သူ့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတာတွေ များ လှပြီ..."

မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး ညည်းညူနေ၏။ ဒီမောင်နှမကိုတွေ့ရတော့ ထာဝ ရတို့ မောင်နှမတွေကို ပြေးမြင်မိသည် ။ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သော ချစ်မေ ထွာတွေ ဘယ်နှစ်မျိုးနှစ်စားလောက်ရှိနေသည် တော့ မသိ...။

ဒီမောင်နှမနဲ့ ဟိုမောင်နှမတွေကတော့ တခြားစီပါလား...။

‘အစ်မကြီးတော့ အမိအရာ’ ဆိုသော်လည်း ခုချိန်မှာ အမိနဲ့ တူသော အစ်မတစ်ယောက်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သော သူ့အတွက်ကတော့ သဲ လေတို့ တိုက်စားခံထားရသဖြင့် အောက်ခြေပြတ် လုလု ဖြစ်နေသော သဲသောင်ကမ်းပါးက ကျောက်မှီပွင့်ကြီးကဲ့သို့...။

***

အခန်း (၂)

"စင်ကာပူကို မာကဲတ်တင်းလွတ်မယ့်သူအတွက် ဦးမင်းညွန့် စီစဉ်ထားတာတွေ ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်..."

"ဒီမှာ ပါ..."

ဦးမင်းညွန့်က ဖိုင်ကို တလေးတစားကမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ ...၊

"သူပြန်လာတဲ့ အထိ ဘာ့ဂျက်ကိုလည်း ဥက္ကဋ္ဌသတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်း အပိုအလိုမရှိအောင် စီစဉ်ထားတာပါ..."

"ကျွန်မက ဂျပန်ကိုလွတ်မယ့်..."

စကားပြောနေတုန်း လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ သူမရဲ့ အတွင်းရေးမှူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသော်လည်း အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုတော့ မကိုင်ရဲပေ...။

ဒါပါနဲ့ ဆို သုံးကြိမ်မြောက်မြည်လာခြင်းမို့ တန်းစီထိုင်နေကြသည့် ဝန်ထမ်းအားလုံးကလည်း နေရခက်သည့် မျက်နှာတွေနှင့် ဖြစ်လာကြ၏။

ထာဝရက ရှေးနည်းတူ အိတ်ထဲကိုလက်ထည့်ပြီး အသံပိတ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ စကားကို ပြီးဆုံးအောင် ဆက်ပြောနေလျက်...၊

"မနက်ဖြန် ဒါရိုက်တာတွေအားလုံး အစည်းအဝေးတက်ကြလိမ့်မ

ယ်၊ ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီနဲ့ အမြဲလက်တွဲခဲ့တဲ့ ကက်စတန်မာတွေအတွက် ဒီ ကုမ္ပဏီက ဘယ်လို..."

စတုတ္ထမြောက် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စကားလက်စနှင့် တိခနဲပြတ်ကျ သွား၏။

"ကျွတ်..."

အမြဲတမ်းတည်ငြိမ်နေတတ်သည့် မျက်နှာလေးမှာ ဒေါသရိပ်ဖျန်းခ နဲ့တက်သွား၏။ ပြီးတော့ စိတ်ကိုထိန်းလိုက်သလို ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ဖုန်းကိုထုတ်ယူ၍ ...

"ဒေါက်..."

တစ်ခုတစ်ခြားစီခွဲထုတ်ပစ်လိုက်သော စားပွဲပေါ် ဒီတိုင်းချလိုက်သ ည် ။ သူမအတွက် သေရေး ရှင်ရေးပူလောက်စရာလူ အိမ်မှာ မရှိပေ။

ရှိနေရင်လည်း အလုပ်တစ်ခုခုမှာ အာရုံစိုက်နေတုန်း နောက်တစ်ခု တိုးလာခြင်းအတွက် သူမ ဘယ်လိုမှ မနှစ်မြို့နိုင် ...။

မိတင်မှာ ရှိနေကြသည့် အဆင့်ဆင့်ဝန်ထမ်းအားလုံး၏ တင်ပြချက် တွေကိုယူကာ တာဝန်တွေ ခွဲဝေသတ်မှတ်ပြီးတဲ့ အထိ စိတ်က မကြည် လင်တော့ဘဲ....

"ဒီနေ့ ပြောစရာ ဒီလောက်ပဲ..."

သွားလို့ ရပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း လက်ခါပြလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ပဲ ကျော ကပ်မှီထားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ခါးပြန်မတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်တင်၍ ...

မျက်လုံးတွေမှိတ်၍ စုတ်သပ်ခေါင်းခါမိသည် ။

ကြည်ဖြူ...။

ရှင်ကို ကျွန်မ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဒီထိနှောင့်ယှက်နေရတာလဲ...။

"မမ...သံပုရာရည်..."

"ဟင့်...အင်း..."

နားထင်နှစ်ဖက်မှာ ထောက်ထားသည့် လက်ချောင်းတို့ ကိုဖယ်၍ ဘေးရောက်လာသည့် သံပုရာရည်ဖန်ခွက်လေးကို ငဲ့ကြည့်မိသည် ။ ပြီးတော့...

"ပန်းရောင်..."

"ရှင်...မမ..."

"မနက်ဖြန် ဒါရိုက်တာတွေ အစည်းအဝေးပြီးရင် ဒေါ်မိုးညိုခင်ကိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြား ကိုယ်စားလှယ်တွေရဲ့ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေကို ယူကြည့်ထားလိုက်..."

"ဟုတ်ကဲ့ မမ..."

"ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မို့လား..."

"သိပါတယ်...ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မိုးညိုခင်က ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ အထူးပါတနာဖြစ်နေတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ပန်းရောင်နဲ့ ပြောဖြစ်တိုင်း..."

"ငါခိုင်းတာလို့ ပြောလိုက်..."

သူမ စကားအဆုံးမှာ နောက်ထပ်ဖုန်းမြည်သံပေါ် လာလေသည် ။ ထာဝရ မျက်နှာအေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ပြောစရာရှိတာကို ပြီးဆုံးအောင်ပြော၍ ...

"ပြီးရင် အဲဒီ ဘာဂျက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖိုင်တွေအားလုံးကို ပြန်စီပြီး ငါအဆင်သင့်ကြည့်လို့ ရ အောင် လုပ်ထားလိုက်..."

ဖုန်းမြည်နေသည့်အိတ်ကို ဒီတိုင်းကောက်ကိုင်ကာ ထာဝရ အပြင် ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူမ ထွက်လာတာမြင်သည် နှင့် ကုမ္ပဏီ၏ မှန်တံခါးအတွင်းမှာ ပခုံးတစ်ဖက်နဲ့ မှီ၍ လက်ပိုက်ရပ်နေသော သူနှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သွားသည် ။

ပြီးနေလျက်နှင့် ထာဝရရဲ့ ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ မရမ်းရင့်ရောင် စကတ်ရှည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီအနီရဲ့ရဲကို ထပ်ဝယ်ထားသည့် သူမကိုယ်ပေါ်မှာ အထဲအကျိုက် ဗေဒါရောင်ရင့်ရင့် ဖြစ်၏။

မလိုက်ဖက်သလိုရှိပေမဲ့ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် သွယ်လျတင်းပြည့်သော ကိုယ်ဟန်က ဝတ်ထား သမျှကို ပေါ်လွင်စေကာ ခါးမရောက်တရောက် ဆံပင်ရှည်တွေကို ခပ်တွန့်တွန့်ကောက်ထားသည် ။

ထာဝရဆိုသည့်မိန်းမက ကျက်သရေရှိသလောက် ယဉ်သည် ။ မရိုင်းဘဲနဲ့ ခေတ်မီ၏။ ထို့ပြင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော သူမရဲ့ အလှတရားများမှာ ...၊

"မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ..."

သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် လေကတောင် ဟူးခနဲတိုးဝှေ့သွားတာ ဒေါသတွ လေးမသိ။ သူ့အမိလိုက်တော့ မေးခွန်းက ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်သည် ။

သူ မဖြေဘဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီတိုင်း ရှေ့နောက်လျှောက်ခဲ့ကြရင်း ကားပါကင်ရောက်တော့မှ သူမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။

လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသည့်အိတ်ကို ကားဘွန်းနက်ပေါ် ပစ်တ

င်လိုက်ကာ...၊

"မေးနေတာဖြေလေ..."

"ခင်ဗျားသိနေတာပဲ ဒေါ်ထာဝရ..."

"မင်း တော်တော်တရားလွန်နေတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသင့်တယ်..."

"ဘာကိုလဲ..."

မေးပုံက အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာနှင့်...၊

"ဖုန်းဘယ်နှစ်ခါခေါ်ခေါ် မကိုင်တဲ့ ခင်ဗျားကလား"

"ဘာ..."

"လူတစ်ယောက်လုံးပါလာတာကို လူလိုမဆက်ဆံဘဲ ဒီလိုနေရာရောက်မှ စကားပြန် ပြောဖော်ရတာကိုလေ..."

"မင်းက ငါ့ကို ပြန်အပြစ်တင်နေတယ် ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်...ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီက ရသလောက်လေးယူပြီး မချိမဆန့်ရမှာ တွေကို လက်လွတ်ခံထားရတာ..."

ဖြူချောချော မျက်နှာလို့ ပြောလို့ ရသည့် ရုပ်ရည်ရူပကာသည် ထာဝရမျက်လုံးထဲမှာ စိတ်ပျက် ဖွယ်အတိပြီးလျက်....၊

"ဒီမှာ မိုက်..."

"ပြောပါ..."

"မင်း လုပ်တတ်တဲ့ ကလိန်ကကျစ်အပေါစားနည်းလမ်းတွေ ရွတ်ပြပြီး ရင်ထုငိုမနေနဲ့ ..."

"မငိုပါဘူး...ပြောပြတာ..."

"မလိုဘူး...မင်း ဒီထက်ငွေရှာနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ မင်းကို သိစေချင်တာက ငါ့အလုပ်ထဲထိ လိုက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ ပဲ..."

"ကျွန်တော်လည်း အလုပ်လုပ်နေတာပဲ..."

ပြောင်လိုက်သည့် မျက်နှာလို့ ပြောချင်ပေမဲ့ ပြောင်ဖို့ အတွက်ပဲ မျက်မှန်ကို အမြဲတမ်းတပ် ထားခဲ့တာလားမသိ...။

သူ့ကို မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်မှန်ထည်လဲတပ်လျက်နှင့်...

"ခင်ဗျားကိုလည်း ပြောဖို့ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို ဖုန်းနှစ်ခါမဆက်ဘူး..."

ဖုန်းမကိုင်ရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ထည့်မပြောပေမဲ့ ထာဝရသိနေ၏။ ဒီလူ ခြိမ်းခြောက်သည့် နေရာမှာ တော့ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ရှက်ရမှန်းလည်း မသိ၊ စကားလုံးကလည်း ပြောင်ပါပေသည် ။

"နောက်တစ်ခုက ကျုပ်က ငွေတွင်းတစ်တွင်းတွေ့ထားရင် အဲဒီတွင်း မခမ်းမချင်း တခြားတွင်းကို မပြောင်းဘူး..."

ကြည့်စမ်း...၊

ထာဝရ မျက်နှာမှာ ရွံရှာခြင်းတွေပါ ဖြစ်သွားလျက် နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ဝိတ်ထားသည့်ပြင် နှာခေါင်းလေးပါ တွန့်သွားခဲ့၏။

"လိုရင်းက ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ခင်ဗျားမကိုင်ရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲဆိုတာ ဒီတစ်ခါ အတိအကျ သိစေရမယ်..."

"နေပါဦး...မင်းချည်းပဲ ကြိမ်းလို့ မောင်းလို့ ပါလား..."

"ပြောဖို့ လိုလို့ ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်

စေတဲ့ အဲ့ဒီဖုန်းသံဟာ ခင်ဗျား မကိုင်မချင်းစောင့်ခေါ်နေရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်မှာ လည်း ထိခိုက်မှုတွေရှိတာပဲ..."

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကုပ်ကပ်လှည့်ပတ်ပြောနေတဲ့ နေရာမှာ "လှ တောသား"က ဆရာခေါ်သွား နိုင်၏။

"ထိခိုက်တာချင်းယှဉ်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ထိခိုက်မှုက အခုပြီးသွားပြီ..."

"မင်းကတော့ မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် ထိခိုက်နေဆဲပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံမရတဲ့ အလုပ်ဆို အသက်မှန်မှန် ရှူနေရတာတောင် စိတ်မရှည်တဲ့ ကောင်..."

"ဒါဆိုလည်း တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်လိုက်ပါလား၊ အသက်ရှူနေ ဖို့ မလိုတော့ဘူး"

"အဲ့ဒီလိုလုပ်ပြီးတဲ့ နောက် မနက်ဖြန်တွေ ဆက်ရှိနေဦးမယ် ဆိုရင် တော့ ဒါလည်း စိတ်ဝင်စား စရာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ဒီဓာ တ်ပုံတွေကို လိုချင်သလား မလိုချင်ဘူးလား ဒါပဲ ဖြေပါ..."

ဒီဓာတ်ပုံတွေဆိုပြီး သူ့လက်ထဲမှာ တော့ ဘာမှ မပါပေ။ သူက ဖုန်း ကိုထောင်ပြကာ...၊

"ကြည့်ဖြူဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ..."

"တော်တော့..."

ထာဝရ မျက်နှာလေးတင်းသွားခဲ့လျက်...

"မင်းကို ငါ ပိုက်ဆံတွေပေးနေတာ ဘာဖြစ်လို့ များ ထင်နေသလဲ"

"ဟွန်း..."

"သူ့နာမည်ကို နောက်တစ်ခါထပ်မခေါ်မိစေနဲ့ ..."

ပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားသည် ။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲကိုကြည့်၍ ...

"ဘာပုံတွေလဲ..."

"ဘာလဲ...ခုကြည့်ချင်တာလား...ဒါဆို ခဏပဲစောင့်..."

"အို...မလုပ်နဲ့..."

ပျာပျာသလဲတားလိုက်တော့ မိုက်ရဲ့ မျက်နှာက ရယ်မြူးရိပ်နှင့်...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ...ပုံသွားထုတ်လိုက်ရင် ပိုအဆင်မပြေဘူးလား၊ မဟုတ်ရင် ဘာပုံတွေမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဒီလောက်တောင်ပေးပြီး ယူထားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တစ်လမ်းလုံးတွေးပြီး..."

"နေပါဦး... မင်းက ဘယ်လောက်တောင် တောင်းဖို့ ကြံစည်ထားလို့လဲ၊ သူများ ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဖိနှိပ်လုပ်စားနေတာ တော်တော်အကြိုက်တွေ့နေတဲ့ ပုံပဲ..."

"အင်း...အားနည်းချက်ရှိတဲ့ လူတွေကလည်း အမြင်မတော်အောင် တွေ့နေရတော့..."

"ရှာလို့ တွေ့တာပါ၊ အဲဒါမျိုးတွေ ရှာဖွေနေတဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးက ဘယ်လိုအဆင့်မျိုးလဲ မင်းသိလား..."

"ဒါကတော့ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်လေ၊ ကျော်လွှားသွားနေမယ့်အစား အမှိုက်ထဲကေ ရွှေထုတ်တာ မကောင်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဒါမျိုးတွေကို တားဆီးရာလည်း ရောက်ပါတယ်၊ အဲ... ခင်ဗျားလို ဖုံးဖိကာကွယ်နေတဲ့ လူရှိနေရင်တော့ ခုလို ပေရှည်နေတာမျိုး..."

"တော်ပြီ...တော်ပြီ...ဘယ်မှာ လဲ ပေး..."

"ခင်ဗျားက ပေးရမှာ ..."

"ဘယ်လောက်လဲ..."

"ဆယ်သိန်း..."

"ဘာပြောတယ်..."

"တစ်ပြားမှ မလျှော့နိုင်ဘူး၊ နီးဆိုရင် တစ်ခါတည်းပြော ဒီပစ္စည်းတွေက သွားမယ့်လမ်း ကြောင်းတွေ အများကြီးပဲ..."

"တောက်..."

ထာဝရ တက်ခေါက်လိုက်မိသည် ။ ကြည်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်နေသည့် မကောင်းသတင်းအနံ့ အသက်တို့ ကို အသိုင်းအဝိုင်းပတ်ဝန်းကျင်တွေထံ ပျံ့နှံ့မခံနိုင်သလို မိသားစုတွေကိုလည်း မသိစေချင်ပေ...။

ကြည်ဖြူ မေမေ ဒေါ်မေကြည်ဦးက နဂိုတည်းက သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမအပေါ်မှာ အမြင် မကြည်ဖြစ်နေခဲ့တာ...။

"ညည်း ဒီလောက် ချွေးမသိပ်အားအောင် ပြုံးပြရှာဖွေနေစရာမလိုဘူး ထာဝရ...ငါ့သား အတွက် စီးပွားရှာကောင်းတဲ့ မိန်းမ မလိုဘူး၊ သူ့ကို သာယာကျေနပ်မှုပေးနိုင်တဲ့ ဇနီးပဲလိုတာ..."

ကျွတ်...

ဒါတွေပြန်တွေးလိုက်မိလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေပေါ် ခဲ(ဂဲ)ဆွဲလိုက်သလို စိတ်ပျက်လေးလံခဲ့ ရသည် ။ ကြည်ဖြူ ဒီလိုတွေ ရှုပ်နေတာ သိသွားခဲ့ရင် အန်တီဦး ဘာပြောမလဲ...။

"ကျွန်တော်ပြောတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို ခင်ဗျား သိပါတယ်"

"စကားမရှည်နဲ့ တော့ အဲဒါပေး..."

သူမ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ သူကလည်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲလက်နှိုက်၏။ ပြီးတော့ ပြိုင်တူ လက်ပြန်ထုတ်ကာ...။

"လောလောဆယ် ခုနစ်သိန်းပါတယ်...နောက်..."

သူ့လက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲပြန်ရောက်သွားတာ မြင်လိုက်ကာ ထာဝရ စကားမဆုံးဘဲ ရပ်သွား၏။

"မင်း ဘာလုပ်တာလဲ..."

"ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တာ အပေးအယူတစ်ခါပဲ...နှစ်ခါမလုပ်ဘူး..."

"မင်းကို ငါ ဈေးဆစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ..."

"ဈေးဆစ်လို့ လည်း မရဘူး၊ ကြွေးချန်လို့ လည်း မဖြစ်ဘူး..."

"မိုက်...ဟေ့..."

သူ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် အမောတကော လှမ်းတားမိကာ...။

"မင်း ဒီလောက်တောင် ငွေမက်ရသလား..."

"မက်လို့ လုပ်နေတာလေ...တိုင်တယ်လ်တွေ အမျိုးမျိုးတပ်ပြီး အတိအကျစော်ကားခဲ့တာ၊ အတိအကျမပေးနိုင်ရင်တော့ ဆောရီးပဲ..."

"မင်း...တောက်..."

ဒေါသသည် ဘယ်ကို ဗဟိုပြုရမှန်းမသိဘဲ ရင်ဝမှာ ပဲ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲ၏။ တက်ခေါက်မိ တာလည်း ဘယ်နှစ်ခါမှန်းတောင် မသိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံကို ပြန်ထည့်လိုက်ကာ လက်စွပ်ကိုချွတ်၍ ...

"ရော့...အဲဒါ ဆယ့်နှစ်သိန်းတန်တယ်...ယူလိုက်..."

"သိန်းနှစ်ဆယ်တန်လည်း မလိုချင်ဘူး..."

မိုက်က လက်နှစ်ဖက်လုံး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

"ဒါကိုကိုင်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူခိုးဂျပိုးဖြစ်ခံရအောင် ကျုပ်က ငတုံးမှ မဟုတ်တာ..."

"ဖြစ်နေပြီးသားပဲ..."

သူမက ပက်ခနဲပြော၍ ...၊

"လက်စွပ်ရောင်းဖို့ ကျမှ ကြောက်နေတာလား..."

ဒီစကားမှာ မိုက် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည် ။ သို့သော် ခဏပဲဖြစ်ကာ ခပ်လွန့်လွန့် မဲ့လိုက်ပြီး...၊

"အဲဒီ သူခိုးဂျပိုးက အခု ခင်ဗျားရှေ့မှာ အရောင်းအဝယ်လာလုပ်နေတာနော်... သေချာ စဉ်းစားဦး၊ ခြုံကွယ်မှာ သိက္ခာတွေခဝါချနေတဲ့ တစ်ယောက်အတွက် ခင်ဗျားက သူခိုးဂျပိုး ဆိုတဲ့ ကောင် ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးရမယ့်သူ..."

ပြော၍ ဟွန့်ခနဲမဲ့သည် ။ ပြီးတော့ လက်ကနာရီကို ပင့်ကြည့်ကာ...၊

"နောက် နာရီဝက်အချိန်ရတယ်၊ သမ္မတအောက်က စနူကာကလပ်မှာ ရှိမယ်..."

"မိုက်...ဟေ့...မိုက်..."

ခေါ်နေတာကို တစ်ချက်မှ ရုပ်မစောင့်သဖြင့် ထာဝရအပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ရကာ သူ့ဘေး ကနေ ခလုတ်တိုက်မတက်လျှောက်

ရင်း...၊

"ဒီမှာ ပဲ ခဏလေးစောင့်...မင်းရှိတဲ့ နေရာကို ငါမလာနိုင်ဘူး..."

သူက ခြေလှမ်းမရပ်ဘဲ သူမ မျက်နှာကိုငဲ့ကြည့်၍ ...၊

"ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ ဖုန်းခေါ်ရတာက စပြီး ဘာမှ မရဘဲ ကျုပ် စိုက်ထုတ်နေရတာ နောက်ထပ်မရတော့ဘူး..."

"နေဦး..."

ပြေးလိုက်နေရတာ မောလာသဖြင့် သူ့ရှေ့က ပိတ်ရပ်ထားလိုက်မိ၏ ။ ဒါတောင် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိပိတ်ထားရင်း အသက်ရှူပြင်းနေခဲ့လျက်...၊

"ဒီမှာ စောင့်ရတဲ့ အတွက် နှစ်သိန်းပိုပေးမယ်..."

"ငါးသိန်း..."

"ဘာ..."

"ရက်(စ်)...အော်...နိုး..."

"ပိုက်ဆံတွေကို ကျောက်ခဲသလဲလို ကောက်ယူလို့ ရတယ်များ မင်း ထင်မှတ်နေသလား..."

"ကောက်ယူရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ်က ပင်ပန်းခံပြီး ကောက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်က မှန်းလိုက်ရင် လက်ထဲအထပ်လိုက် ရောက်လာမှ .."

"ရတယ်..."

နောက်ထပ် နည်းနည်းလေးမှ တောင်းဆိုခွင့်မရှိတော့မှန်း သူမ နားလည်လိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ရွံစရာမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်း

ညီတ်လိုက်ရင်း...၊

"ခဏပဲစောင့်..."

"ဘယ်လောက် ခဏလဲ..."

"ဆယ်မိနစ်..."

"စက္ကန့်သုံးဆယ်ထိပိုသွားရင် နောက်ထပ် ငါးသိန်းပါယူလာခဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်လှည့်ယူခွင့် မပေးနိုင်ဘူး..."

သေလိုက်စမ်း...တိရစ္ဆာန်ကောင်...။

စိတ်ထဲမှာ ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးမိ၏။

ဒါပါနဲ့ ဆို သင်းကို ပိုက်ဆံပေးရတာ သုံးခါရှိပါပြီ။

ကြည်ဖြူကို ကိုယ့်ယောက်ျားမှန်း ဘယ်ကဘယ်လိုသိသွားမှန်းလည်း မသိ။ ဒီသတ္တဝါ ဘယ်ကနေ ချောင်းမြောင်းသိမြင်နေမှန်းလည်း မသိပေ...။

ကြည်ဖြူနဲ့ မဟေသီ...၊

အစက အပျော်တွဲနေကြသည် ထင်ခဲ့ပေမဲ့ ခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ် တော့ပေ...။ ဟိုတုန်းက ကြည်ဖြူနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွဲနေသည် အသံကြားရလျှင် သိပ်မကြာလိုက်ပါ နောက်ထပ် သတင်းကြားရပြီ ဆို နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတတ်သည် ။

မဟေသီ ဆိုသည့် နာမည်ကြီးမော်ဒယ်နဲ့ ကျမှ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီ ဖြစ်၏။ သူမကလည်း အားကိုးရှာ ချင်လို့ တွဲနေတာလား၊ ကြည်ဖြူက အောင်မြင်နေသည့် လူငယ်စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်မို့ ချောမောတင့်တယ်ခြင်းကို မက်မောနေသည် လား...၊

အမှတ်တမဲ့ နေလို့ မရတော့အောင် အတည်အတံ့ကြီးဖြစ်လာခဲ့၏။
သူမနဲ့ ကြည်ဖြူ ဘယ် အတိုင်းအတာထိအောင် ပိတ်သက်နေပြီဆိုတာ
မသိ...။

အလုပ်တွေပိနေသဖြင့် ဒီကိစ္စတွေနောက်ကိုလည်း မလိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။
ဒါပေမဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကြည်ဖြူကြောင့် ခံစားနေခဲ့ရသည် ။ ယောက္ခမ
သိသွားမှာ စိုးသည့်စိတ်ကြောင့် တစ်စက်လေးမှ ရတက်မအေးခဲ့ရ...။

ဒါတွေအပြင် အခွင့်အရေးသမားတွေ ခွင်တွေ့သွားလောက်အောင်
ကြည်ဖြူ သတင်းကြား လိုက်ရသည် နှင့် သူမ ထိတ်လန့်ဗျာများ သွားခဲ့
တာ သဝန်တိုစိတ်နှင့် ပေါက်ကွဲဖို့ မဟုတ်ခဲ့လေရာ...။

အဲ့ဒါ နှင့်အပြစ်ပဲ ထာဝရ...။

ဒီသတင်းမပေါက်ကြားပါစေနဲ့ လို့ အခွင့်အရေးသမားကိုမှ ဖုံးဖိခိုင်း
ခဲ့တာ နှင့်အမှား...။

ခုတစ်ခါရော ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းတွေ့နေကြပြန်ပြီလဲ...။

***

အခန်း (၃)

ရေချိုးအဝတ်စားလဲပြီးတော့ နာရီမော့ကြည့်တော့
ညကိုးနာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။ ဆံပင်တွေကို တဘက်နဲ့ ပွတ်သုတ်ရင်း မွေ
ရာအစပ်မှာ ထိုင်လိုက်မိသည်။

သူမ ကုမ္ပဏီကပြန်လာတော့လည်း နောက်ကျသည်။ အိမ်ရောက်
တော့လည်း အလုပ်လုပ်နေ ရသေးသည်။ ဗိုက်ဆာနေတာကို မျိုသိပ်ပြီး
ကြည်ဖြူ ပြန်လာမှ အတူတူစားဖို့ စောင့်နေခဲ့တာပါ။

တဘက်ကို တန်းပေါ်မှာ လွှားတင်လိုက်ကာ နာရီမော့ကြည့်မိပြန်သ
ည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာသဖြင့် အိတ်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်ကာ...

"ဟလို..."

"....."

"ဪ...ကိုမင်းသက်..."

"....."

"ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...မိန်းကလေးတစ်ယောက်လေ
ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်..."

"....."

"အဲ့ဒီနေရာက သူတို့ အရည်အချင်းနဲ့ မှ သင့်တော်မှာ မို့လို့ ပါ..."

"..."

"ဝန်ထမ်းဟောင်းတွေထဲက အတော်ဆုံးတစ်ယောက်ကို ရာထူးတိုးပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ နဲ့ တွဲပေးမယ့် ဝန်ထမ်းဟောင်းတွေကိုတော့ လျာထားအဆင့်နဲ့ သတ်မှတ်ထားပေး လိုက်လေ။ ဒါမှ သူတို့ လည်း ကြိုးစားကြမှာ ..."

"... .."

"အဲဒါ ကိုမင်းသက် စိတ်ပူဖို့ မလိုပါဘူး။ ဟိုတယ်လ်တစ်ခုလုံးကို စီမံခွင့်မရှိသေးပေမဲ့ ကျွန်မ က လေးဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းရထားတာ၊ ဒါတွေကို အစည်းအဝေးကျရင် တင်ပြကြမှာ ပါ။ အခု ကျွန်မ ပြောသလို ခန့်ထားပေးလိုက်ရင် ရပြီ..."

"... .."

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလည်း ပြောဖို့ ရှိတယ်။ သူတို့ ဖြုတ်ဖျက်ပြင်ဆင်သမျှ ကျွန်မ သိချင်တယ် ကိုမင်းသက်..."

"... .."

"အိုခေ..."

ဖုန်းပြောရင်း ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဒေါ်မေကြည်ဦးက အခန်းရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်နေ သဖြင့်...

"အန်တီဦး...."

"ဟုတ်တယ်...အခု ငါပြောလို့ ရပြီလား..."

"ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ အန်တီဦး..."

ဒေါ်မေကြည်ဦးက ဖုန်းကိုင်ထားသည့်လက်ကို စူးခနဲကြည့်သည် ။

ထာဝရ ဖုန်းကိုပြန်၎် ကြည့်မိကာ ချက်ချင်းသွားချထားလိုက်၏။

ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာ၍ ...

"အန်တီဦး ဘာပြောမလို့ လဲဟင်...အထဲကိုဝင်မှာ လား အထာ အပြင်ထွက်ခဲ့ရမလား..."

"ဟွန်း..."

မကျေနပ်သည့်အပြိုးက မွဲနေတာမဟုတ်ဘဲ အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်နေခဲ့၏။ ဒေါ်မေကြည်ဦးက ဒါကို ဆက်မပြောဘဲ တံခါးရှေ့မှာ ပဲ ခပ်ဖွဖွ လက်ပိုက်လိုက်ပြီး...

"အလုပ်နဲ့ မျက်နှာ ဖုန်းနဲ့ နားနဲ့ ပြီးတော့ ဘာကျန်သေးလဲ ညည်းရဲ့ မအားလပ်မှုတွေထဲကနေ ငါ့သားအကြောင်း ပြန်ဖြေပေးနိုင်မလားလို့ ငါလာမေးတာ..."

ထာဝရ မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေပါ စိုက်ကျသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

"အထာလည်း ကိုမောင့်ကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာပါ..."

"စားကိုမစားအားသေးတာ မဟုတ်ဘူး လား အထာ၊ ငါ့မြင်နေရသလောက်တော့ ယောက်ျား ပြန်အလာကို မျှော်နေရတဲ့ ပုံ တစ်စက်မှ မပေါက်ပါဘူး..."

ဒေါ်မေကြည်ဦးက တိုက်ရိုက်ပစ်ခွင်း၏။ ကြည်ဖြူမောင် ဆိုတဲ့ ကိုယ့်သားမှာ သူ့ထက် ချောလှပြီး သူ့ထက်အသိုင်းအဝိုင်းဂုဏ်မြင့်မားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒုနဲ့ ဒေးပါ။

ခင်ပွန်းသည် ၏ တစ်မိန့်တစ်အာဏာကြောင့်သာ ထာဝရဆိုတဲ့ မိန်း

ကလေးက ရွှေမင်းသားရဲ့ ကြင်ယာတော်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထို့ပြင် သားကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကိုပဲ လက်ထပ်ချင်ပါသည် လို့ လိုလားစွာ တောင်းဆိုခဲ့ သဖြင့် ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရပေမယ့်...

"ညည်းနဲ့ သားရဲ့ အခြေအနေကို ငါသိတယ် ထာဝရ..."

ထာဝရ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေခဲ့မိသည်။ ။

"ငါ့သား အိမ်မကပ်တာကြာပြီ၊ ညည်းတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲဆို တာ ငါ သေချာမသိ ပေမဲ့ လင်ယောက်ျားတွေ အိမ်မှာ မပျော်ဘူးဆိုတာ သူတို့ ရဲ့ ဇနီးမယားတွေည့်လို့ ပဲ၊ ညည်းမှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေပဲ ရှိရှိ ဇနီးကောင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"အထာက သူ့ကို ဝိုင်းကူပေးနေတာပါ..."

"ခုချိန်ထိလား..."

"ခု သူ ရှိမနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ အလုပ်ချိန် မလစ်ဟင်းဖို့ ..."

"တော်ပါအေ...ဒါဖြင့် ငါမေးမယ်၊ အခု အသစ်ဖွင့်မယ့် ဟိုတယ် လှ ပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာဝင် ထားတယ်ဆိုတာက ဘယ်သူသဘောနဲ့ လဲ..."

"ရှယ်ယာဝင်တာက ဟိုတယ်လ်အသစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီဦး၊ ဖွင့်လက်စ ဟိုတယ်လ်မှာ ပါ..."

"ငါကြားတာက..."

"ဟိုတယ်လ်အသစ်က ရှယ်ယာ မခေါ်ပါဘူး အထာ တစ်ဦးတည်းပို င်ပါ..."

"ဘာ...ဘာပြောတယ် အထာ..."

ဒေါ်မေကြည်ဦး ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ချောက်ချားသွားလေသည်။ ။ သ

င်းက ဒီလောက်ထိ...၊

"ညည်းပိုင်တာ ဟုတ်လား...ညည်းက..."

"အဲ့ဒါက အန်တီတို့ ရဲ့ စီးပွားရေးတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး အန်တီ၊ ဖေဖေ ထားခဲ့တဲ့ အထာတို့ မောင်နှမလေးယောက်အတွက် ဝေစုတွေပေါင်းပြီးတော့ပါ..."

ဒေါ်မေကြည်ဦး မယုံနိုင်ပါ။ ဟိုအရင်တုန်းကတည်းက ကိုကြွယ်ဝက အထည်ကြီးပျက် မုဆိုးဖို တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

ဒါကို သားရဲ့ အဖေက သူငယ်ချင်းချင်း ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ အနားမှာ ခေါ်ပြီး အတွင်းရေးမှူးပြန် ခန့်ထားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

"ကြွယ်ဝက တကယ်နောင်တရနေတာ မေရဲ့ ၊ သူ့သမီးတွေကိုလည်း သိပ်ချစ်တာ၊ အဖေလို ရော အမေလိုရော အုပ်စီးထားနိုင်တယ်။ လူတစ်ယောက်က အဆိုးထဲကနေ ဒီလောက်ထိ ရုန်းထွက် ကောင်းမွန်လာတာ အံ့ဩစရာပဲနော်..."

"ဒီကောင် အလုပ်တော့ ကြိုးစားတယ်ကွ...သူ ကြိုးစားလေ ငါ့အတွက် ရွှေဖြစ်လေပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို သူက ကျွမ်းကျင်ပြီးသားဆိုတော့ ဘာမှ ပြန်ကြည့်ဖို့ မလိုဘူး..."

"သူ့သမီးအကြီးမလေးက တကယ်တော်တယ်၊ ခုမှ ကိုးတန်းပဲရှိ သေးတာ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကို လိုက်စားနေပြီ၊ ကွန်ပျူတာ ကိုင်တာလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ကြွယ်ဝက အလုပ်တွေ ပြန်ယူသွားပြီး သမီးကိုခိုင်းနေတာ ငါ့ရှေ့တင်ပဲ...သူ အကုန်လုပ်နိုင်တယ်..."

ခင်ပွန်းသည် နဲ့ အထာရဲ့ အဖေတို့ အတူတူအလုပ်လုပ်စဉ်က ဒီစကားတွေကိုပဲ ကြားနေခဲ့ရ သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားတဲ့ လူတိုင်း ချမ်းသာ

လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ...။

အထည်ကြီးပျက်ဆိုတာကရော ဘာအမွေအနှစ်တွေကျန်နေနိုင်မှာလဲ...။

သံသယများ စွာနှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးရဲ့ မျက်လုံးတွေက သိသာစွာ လှုပ်ရှားနေခဲ့လျက်...။

"မောင်နှမလေးယောက်ပိုင်တဲ့ အမွေကို ညည်းက ကိုယ့်နာမည်နဲ့ လုပ်လိုက်တာ အားလုံးက ကျေနပ်တယ်ပေါ့..."

"ဟုတ်ကဲ့...ကျေနပ်ကြပါတယ်..."

ကျေနပ်မှာ ပေါ့ ဒီငွေတွေက ငါ့သားရဲ့ ငွေတွေပဲ...။

"ကိုမောင့် လုပ်ငန်းထဲက ငွေစာရင်းကို အန်တီဦး အချိန်မရွေးဝင်စစ်လို့ ရပါတယ်၊ ကိုမောင့် ငွေကို လင်မယားပတ်သက်မှုနဲ့ တောင် အထာမတော်မတရား မသုံးစွဲခဲ့ဘူး..."

ဒေါ်မေကြည်ဦး ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ် ကြည်ဖြူ ပြန်ရောက်လာကာ အထာ တို့ ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်၍ ...

"မေမေက ဒီထိ လာပြီး စကားပြောနေရတာလား..."

အပြစ်တင်သည့်မျက်လုံးက အထာ့ ဆီ စူးရှစွာကျရောက်၏။ ဒေါ်မေကြည်ဦးက ထိုမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကျမှ ပြန်လှည့်၍ ...

"မင်း မအိပ်ခင် မေမေဆီ လာခဲ့ဦး...ပြောစရာရှိတယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့...မေမေ..."

သူ့အမေကို ချိုသာကျိုးနွံစွာပြန်ပြောလိုက်ပေမဲ့ စားပွဲခုံပေါ်လှမ်းပစ်

လိုက်သည့် ကားသော့က အထာ ချထားသည့်ဖုန်းပေါ်ကို အရှိန်ဖြင့် ကျ သွား၏။

ချွမ်းခနဲမြည်သံက ကျယ်လောင်သွားလျှင် အထာ မျက်လုံးလေးဝိုင်း သွားပြီး ကမန်းကတန်း ရှေ့ထိုးကြည့်၏။

"မကွဲသေးဘူးလား..."

လှည့်ထွက်သွားရင်း မေးသံက အတော်ကြီးချဉ်တူးနေမှန်းသိသာလျ က်...!

"တစ်ခါတည်းကွဲသွားအောင် ပစ်ထည့်လိုက်တာ..."

"ကွဲသွားတော့ ဘယ်သူ့မှာ အကျိုးရှိမှာ လဲ ကိုမောင်..."

"အကျိုးအကြောင်း စာရင်းဇယားတွေ မင်းလုပ်လေ...အဲ့ဒါမျိုးတွေ မင်းပဲကျွမ်းကျင်တာ.."

"ကိုမောင်..."

"ဖယ်...ငါ အိပ်မလို့ ..."

"ကိုမောင် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ...ရေမိုးချိုး ထမင်းစားရမှာ မဟု တ်ဘူး လား ကိုမောင် ရယ်၊ အထာ ဘာမှ မစားရသေးဘူး..."

အိပ်ရာဆီကို ရှောင်ဖယ်လှမ်းနေရင်း စိတ်မရှည်စွာပြန်ကြည့်သည် ။ သို့သော် ခပ်တွန့်တွန့် ဆံနွယ်တွေ ဖားလျားပြန့်ကျနေလျက် သခွားရော င်အင်္ကျီပွပွလေးနှင့် ဖွေးညက်နေသော မျက်နှာလေး ကို စိုက်ကြည့်မိရင်း ခဏတော့ ငေးနေမိ၏။

"ကိုမောင် ပြန်လာမှ အတူတူစားကြဖို့ စောင့်နေတာ..."

သူမ စကားသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရမှ သူ့မျက်နှာမှာ လှောင်ရိပ်ထင်

သွားခဲ့လျက်...

"မင်းက ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတယ် ဟုတ်လား...ဟွန်း..."

"ကိုမောင်ရယ်...အစောကြီးရှိသေးတာကို..."

သူက အိပ်ရာဆီ ရှေ့ရှု၍ ကွေ့ရှောင်သည် ။ အထာက လက်ကိုဆွဲ ထားသည့်ပြင် ရှေ့က လိုက်ပိတ်ထားကာ...

"ကိုမောင်နဲ့ အထာ စကားလည်း ပြောစရာရှိလို့ ပါ..."

"ငါကတော့ ခုပြောစရာမရှိဘူး..."

"အထာ တို့ က ဒီအချိန်လေးပဲ အေးဆေးပြောဆို..."

"ငါက မင်း အေးဆေးမယ့်အချိန်မှာ ပြောဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး...အိုခေ..."

ကြည်ဖြူက ထာဝရလက်ကိုဆွဲဖယ်လိုက်ကာ အိပ်ရာထဲဝင်လှဲပစ် လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာ ကျက်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

"ငါပြောချင်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းက ပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ မင်းပြောချင် တဲ့ အချိန်ကိုလည်း ငါက စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မမျှတတာမရှိပါဘူး..."

"ကိုမောင် ဖုန်းကို အထာ မကိုင်ခဲ့တာရှိသလား...ဖုန်းဆက်ဖော် တောင်မရတာက ကိုမောင် ပါ..."

"ဘာကွ..."

ကြည်ဖြူ ဖျတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ကာ...၊

"ငါက မင်းနဲ့ ပြောဖို့ ကို ဖုန်းဆက်ပြောရမှာ လား...မင်း အိမ်က မ ထွက်ခင် ငါ့မျက်နှာကို ပြေးကြည့်ဖို့ ၊ ငါက ထွက်ခဲ့ဆိုရင် ထွက်လာဖို့ အဲ ဒီ ဝတ္ထုရားတွေကျတော့ အားလုံး မင်းအလုပ်ကိစ္စ တွေ နောက်မှာ လား ..."

"အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဦးစားပေးနေရတာက ကိုမောင့် ဂုဏ်သိက္ခာ တွေပါ ကိုမောင်၊ ကိုမောင် ကုမ္ပဏီကိုလုံးဝမလာတော့ဘဲနေတဲ့ အထိ တခြားရှယ်ယာဝင်တွေ ဘာမှ ပြောကွက်မရအောင် အထာ က ကြိုးစား ပေးတာပါ..."

"ဟုတ်လား...ဒါဆို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ ပေါ့..."

"မငေါ့ပါနဲ့ ကိုမောင်...ကုမ္ပဏီမှာ အထာက..."

"ဆရာမကြီးပါ...မင်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဘယ်လောက်မွှေးနေသလဲဆို တာ အားလုံးသိတယ်..."

"အဲဒီလိုဖြစ်အောင် အထာ လုပ်ယူနေတာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဟား...ထပ်ကြားနေပြန်ပြီကွာ..ဟုတ်တယ်၊ သိတယ် ကုမ္ပဏီမှာ မင်းကို အားလုံးက လက်ခံကြတယ်၊ မင်း ကြိုးစားလို့ အခု လုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာဝင်တွေအများကြီးတိုးပြီး လုပ်ငန်းက အကြီးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း မေ့ကုန်ကြပြီဆိုတာ..."

"ကိုမောင် အဲဒီအဖြစ်ကို ရင်ခံနေတာလား...အထာ့ကို ကုမ္ပဏီမှာ မထိုင်စေချင်ရင် တစ်ခွန်း ပဲ ပြောလိုက်ပါ..."

"တစ်ဆုံးပြောပြီး မင်း ငါ့ကို ပါဝါမပြပါနဲ့ ..."

"ပါဝါပြတာ လူမုန်းခံရဆုံးပဲ ကိုမောင်...အထာက ပါဝါပြပြီး ဘာတွေထူးခြားမှုရသွားမှာ မို့ လို့ လဲ..."

"တွက်ကြည့်ပေါ့ကွာ...နေရာတကာ ရတာမရတာ အရှုံးအမြတ်တွေ မင်းပဲ တွက်တတ်တာ..."

ဘာလေးပြောလိုက်ပြောလိုက် 'ဘာအကျိုးရှိမှာ လဲ' 'ဘာရမှာ လဲ'ဆို

တဲ့ သင်္ချာတွေ ဒီမိန်းမ ပါးစပ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိသည်။ ။

တစ်စက်လေးမှ မြတ်နိုးစိတ်ဝင်လို့ မရတာ အဲဒါတွေကြောင့်...

"ကိုမောင်..."

သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စလာတဲ့ လေသံကြောင့် ကြည်ဖြူနှုတ်ခမ်း တွန့်သွားသည်။ ။

"အလုပ်ကိစ္စအတွက် ကိုမောင် ဖြစ်စေချင်တာကိုပြောလို့ ရပါတယ်၊ အထာ ကြိုးစားနေတာ ကိုမောင်ကိုယ်စားပါ ကိုမောင်...အခု အထာ ပြောချင်နေတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး..."

ကြည်ဖြူက မျက်နှာလွှဲပစ်လျှင် ထာဝရက သူ့မျက်နှာကို မြင်ရအောင်လိုက်မော့ကြည့်ကာ...၊

"ကိုမောင် အခု တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး..."

"ဟေ့...မင်းကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ပြော..."

"ကိုယ့်ယောက်ျား တခြားမှာ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာ ကိုယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး လား..."

"ငါတွဲနေတာ တစ်ယောက်မှ မကတာ မင်း ဘယ်တုန်းကမှ လည်း ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာလဲ ခုကျမှ..."

"ခုကျမှ ဘာလို့ ပြောရသလဲဆိုတာ ကိုမောင် က ပိုသိမှာ ပေါ့၊ ကိုယ့် မိဘရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရော ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာပါ ထိခိုက်ပါတယ်၊ ကိုမောင် နည်းနည်းလောက် ဆင်ခြင်စမ်းပါ..."

"အဲဒါ မလွယ်ဆုံးပဲ..."

"ဘာ..."

"မင်းလောက် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာမရှိတဲ့ မိန်းမနဲ့ ငါဘယ်လိုနေရမလဲ...ပြော..."

ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးကို လှောင်ပြုံးနှင့်စိုက်ကြည့်မိ၏ ။ ဒါပေမဲ့ မျက်တောင် ကော့လေးတွေ ဖြန့်ကပ်နေအောင် မော့ငေးနေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို ကြာကြာမကြည့်ဖြစ်ဘဲ မျက်နှာလွဲလိုက်မိကာ ...

"ငါလိုချင်တာတွေ မင်းဆီက ဘာမှ မရနိုင်ဘူး..."

"ကိုမောင် လိုချင်တာတွေက အထွာဆီက မဟုတ်လို့ ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ကိုမောင်..."

ကြည်ဖြူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည် ။ သူမကလည်း ပြန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့လျက်...၊

"ကိုမောင့်ကို အထာ မကြည်ဖြူတာ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူး..."

"ဟုတ်လား...သူများ အိပ်ချိန်ထိ အလုပ်စားပွဲကမထဘဲ မင်းအိပ်နေတဲ့ အခါ အိပ်ရေးပျက် အောင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ဆိုပြီးတော့လား..."

"ဒါက အထာ ပြောဖို့ မလိုဘဲ လင်မယားချင်း နားလည်မှုရှိထားသင့်တာတွေပါ။ ကိုမောင့် ကိုယ်စား အထာ က..."

"တော်တော့ အထာ..."

ဒေါသက ဒီနေရာမှာ ပဲ အင်ပြည့်အားပြည့်နှင့် ခေါင်းထောင်လာ၏။ ပြီးတော့ နှာတံ ကော့ကော့ မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့နှင့် အထွာ မျက်နှာလေးကို အံကြိတ်ရင်း စိုက်ကြည့်မိကာ...

"မင်း တော်တယ်...စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘွဲ့တွေတစ်သိကြီး

ယူထားတဲ့ အပြင် ဆိုရှယ် နက်ဝေါဒ်တစ်ခုလုံးလည်း မင်းဘက်မှာ ရှိတယ်။ ငါကတော့ ရှုပ်ပွေ့ပျက်စီးနေတဲ့ ကြည်ဖြူမောင် လေ..."

" မဟုတ်ဘူး ကိုမောင်...ကိုမောင့်ကို အဲဒီလိုမဖြစ်ဖို့ ပဲ အထာ ပြောနေတာ။ ကိုမောင့် လုပ်ရပ် မှားယွင်းလို့ ဖြစ်ဖြစ် အထာက ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရည်သွေးနေလို့ ဖြစ်ဖြစ် ကိုမောင် အဲဒီလိုလူဖြစ်နေ ပြီဆိုရင် အထာရော ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ အထာ အဲဒီလို လုံးဝအဖြစ်မခံဘူး..."

"ဪ...ဪ...ဟွန်း...ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်မထောင်းတဲ့ အမျိုးပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာမခံနိုင်တာ..."

"အထာ ပြောသမျှ မကောင်းတဲ့ ဘက်ကချည်းမတွေးပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ်။ ကိုမောင်နဲ့ အထာ လူကြီးချင်းသဘောဆန္ဒနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပေမဲ့..."

"မင်းကတော့ သင်္ချာတွေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါ..."

"ကိုမောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်..."

"ဘာမှ ကို မပြောချင်တာ အထာ..."

ဖက်လုံးကို ကန်ချပစ်လိုက်ပြီး သူ အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

"မင်း နောက်ထပ် ဒီကိစ္စတွေကို ငါနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ..."

"ကိုမောင်..."

"တစ်ခုရှိတာက ငါကလို့ ပြောရင် ဘာလာယူယူ ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ထုတ်ပေးလိုက်၊ ငါလွှတ်လိုက်တဲ့ လူကို စစ်ဆေးမေးမြန်းတာ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ...ဒါပဲ..."

"ဒီလိုတော့ မရဘူး ကိုမောင်..."

"ဘာကွ..."

ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်၏။

"အထာ ထိန်းသိမ်းနေရတဲ့ ဘတ်ဂျက်က နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်သိန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရာထောင်ချီပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမောင် ကိုယ်တိုင် ဒါမှ မဟုတ် ကိုမောင်က ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သေချာတာ တစ်ခုခုမရဘဲ အထာ တစ်ပြားမှ ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး..."

"မင်း..."

ထာဝရ လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဒေါသနှင့် ဆုပ်ကိုင်ပင့်ယူလိုက်မိလျက်...။

"မင်းကလား...ငါ့ကို..."

"ကိုမောင့်ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ...ကိုမောင် လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ကို ပြောတာ၊ ကုမ္ပဏီက အထာတို့ ပဲပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်တစ်ချက်က အန်တီဦး မေးတဲ့ အချိန် မှာ အထာ သက်သေနဲ့ တကွ ထုတ်ပြနိုင်မှ ဖြစ်မယ်..."

"တောက်..."

လက်ကိုဆောင့်လွှတ်လိုက်ပြီး ရှို့ကေ့စ်ပေါ်က ပန်းအိုးကိုဆွဲယူလိုက်မိသည် ။ အားကုန်လွှဲ ပေါက်ပစ်လိုက်ဖို့ လက်မြှောက်လိုက်လျှင် အထာက ပန်းအိုးကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

"ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ ကိုမောင်...ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ..."

"ဒါဆို ငါက မင်းကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ရမှာ လား...ငါ အဲဒီလိုပေါက်ကွဲ

တာ မင်းမျှော်လင့်နေ တာလား..."

"လုပ်လိုက်ပါ...ကိုမောင် အဲ့လို စိတ်ကူးတွေနဲ့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်
နေတာလား..."

"ဟုတ်တယ်...အဲဒါ မင်းကြောင့်...မင်းလိုမိန်းမကြောင့်..."

"အ..."

ကြည်ဖြူက အံ့ကြိတ်အော်ကာ အထွ ကိုယ်လေးကို ဆောင့်တွန်းပ
စ်လိုက်၏။ ပန်းအိုးကိုင် လျက်နှင့် မွေ့ရာပေါ်နောက်ပြန်လဲကျသွားလျှင်
ပန်းအိုးက မျက်နှာကို ပြန်ဆောင့်သွား၏။

"တောက်...မင်း...မင်း...ငါလုပ်ရရင် မင်း သေတော့မယ်..."

သူ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ အထိ အထာ ပတ်လက်လေးပဲရှိနေခဲ့ပြီး သူ့
အသံပျောက်သွားမှ နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်ထားသည့် လက်ခုံလေးကို အသာ
လေးဖယ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ လက်ခုံမှာ သွေးစ တွေ ပေနေတာ တွေ့
တော့ မိန်းမသားပီသစွာ မျက်ရည်က ဝေ့ခနဲ ပြေးတက်လာသည် ။

ပန်းအိုးနဲ့ ဆောင့်မိသည့် ဝေဒနာထက် ရင်ထဲက နာကျင်မှုက ပိုလေ
သည် ။

ကိုယ့်ဘက်က စေတနာတွေဟာ ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရသည့်အခါ...၊

***